

„SZÓLJ URAM, MERT HALLJA A TE SZOLGÁD!”

1Sám 3,10

	Újévi ima
Új év	Egyetlen Isten!
Köszöntelek, új év, Új világa! Hozz békességet A világra!	Atya, Fiú és Szentlélek! Neked ajánljuk ma az emberi idő új kezdetét, Az évet, amely most kezdődik. Neked ajánljuk, aki kezdetnélküli Kezdet vagy, Aki igazság és Szeretetet vagy, Aki Mindenhatóság és irgalmasság vagy, Te légy jelen benne, és cselekedjél benne! Mert Általad élünk, mozgunk és vagyunk. Az új évnek ezt az első napját Az Ige földi születése titkával egyesítjük. Ő a Fiú, akit Te, Atya, az emberiségnek ajándékoztál, hogy egy legyen velünk. Ma különös szeretettel és gyöngédséggel vesszük körül a názáreti Szűz anyaságát, Akit Te, örök Atya, kiválasztottál, hogy a Te Fiad édesanyja legyen a Szentlélek műve által, Aki a mi Szeretetünk a kimondhatatlan Háromság titkában. Üdvözlünk, új év, a liturgia mai szövegével: „Áldjon meg Téged az Úr és oltalmazzon! Fordítsa feléd orcáját, és legyen hozzád kegyes! Tekintsen rád az Úr, és adjon békességet!” Újév alkalmával ezeket a kívánságokat fejezzük ki kölcsönösen egymásnak: Jézus Krisztus nevében kezdjük újra! Az Ő neve azt jelenti: Isten üdvözít! <i>Szent II. János Pál</i>
Terülj, terülj ki Tarka kendő! Add elő kincsed, Új esztendő!	
Ha új esztendő Én lehetnék, Minden gyermeket Úgy szeretnék,	
Mintha tulajdon Enyém lenne> A jövőmet Látnám benne.	
Minden gyermekszív Rubinláda, S egy-egy új év van Abba zárva.	
<i>Gazdag Erzsé</i>	

Vízkereszt kötelező ünnep! Szentmisénk este 6 órakor lesz!

Január 18. Árpád házi Szent Margit ünnepe, templomunk búcsúnapja

Ünnepi szentmisénk január 18.-án 10 órakor lesz!

az ünnepei szentmisét (előreláthatóan)

Tokár János ferences atya végzi

Árpád-házi Szent Margit szűz

A szentéletű IV. Béla királyunk leánya, Szent Kinga és Boldog Jolánta testvére: a „második magyar szent családból” (az első Szent Istváné). A tatárjáráskor született (1242), szülei az ország mentéséért Istennek ajánlották őt. Így került kisleányként a domonkos apácáknak veszprémi, majd a mai budapesti, Margit-szigeti zárdájába. Amint a fölajánlott-voltának tudatára ébredt, önként és mérték fölött vállalta a teljes önföläldozást hazájáért: élete egyetlen ima, vezeklés, testvérszolgálat, engesztelés, Jézussal állandó együttjárás lett. Visszautasít minden enyhítést és világi hívást; 29-ik évét sem töltötte be, elégett az Isten szeretetében, hazája-népe lelki szolgálatában. Utolsó pár évében már zarándokolni kezdenek hozzá mindenünnen: betegek gyógyulásért, letörtek vigaszért, vagy csak látni őt! Jézus nevét hívta hal meg 1271. január 18-án, de sírját csak március 1-én zárják le, mert mindjárt a temetés után csodák, gyógyulások tűnnek föl.

Szentté avatása azonnal megindul, hiteles életrajzát rögtön holta után összegyűjtik (magyarul Ráskai Lea tollából 1500 tájáról maradt ránk), de valahogy a döntés elhalasztódott. Boldog vagy „Szent” jelzőjét hallgatólag elismerte az Egyház, míg végre 1943-ban XII. Pius hivatalosan is „Szent”-té avatta, épp a legválságosabb éveinkre, a nagy engesztelő Margitot.

Istent szeretni,
magamat megvetni,
senkit meg nem utálni,
senkit meg nem ítélni.
(Árpád házi Szent Margit)

Január 6. kedd, Vízkereszt ünnepe

Leborulván imádták őt!

A Vízkereszt a karácsonyi ünnepkör második legnagyobb ünnepe. Magyarországon az ilyenkor szokásos vízszentelés miatt nevezzük így ezt a napot, de nyilvánvaló, hogy nem ez az ünnep lényege. Hivatalos elnevezése: „Urunk megjelenése”, hiszen január 6-án nemcsak a napkeleti bölcsek látogatására emlékezünk, hanem egyúttal arra is, hogy a betlehemi pásztorok után a pogány nemzeteket képviselő bölcsek előtt is kinyilvánította az Isten a megváltó Jézus születését. A hódolatuk már előrevetíti az Egyház egyetemes küldetését.

Jól értelmezte ezt a teológiai mondanivalót a népies egyházművészet, amikor a „háromkirályokat” különféle bőrszínnel ábrázolta: a betlehemi jászol előtt az egyetemes emberiség fejezi ki hódolatát.

Érdekes, hogy Olaszországban elsősorban nem a Karácsony az ajándékozás ünnepe, hanem ez a nap, mivel ekkor hozza a „Befána” a gyermekeknek az ajándékot. Befána, a Vízkereszt görög elnevezésének, az Epifániának olaszos népies kiejtéséből született, megszemélyesített alak. Valószínű, hogy az olaszoknál azért ez az ajándékozás ünnepe, mert a háromkirályok is ekkor vitték ajándékaikat a kis Jézusnak. Nálunk a Karácsony az ajándékozás ünnepe, de a Biblia alapján lehetett volna a Vízkereszt is, hiszen mindkét ünnepen megjelenik ez a motívum. Karácsonykor a mi mennyei Atyánk a megváltó Jézus születésével ajándékozott meg bennünket, a Vízkereszt pedig arra figyelmeztet, hogy valahogyan nekünk is viszonznunk kellene Isten irántunk való szeretetét. A népi hagyományban Gáspárnak, Menyhértnek és Boldizsárnak elnevezett napkeleti bölcsek legalábbis erre döbentenek rá.

Az ünnepi evangélium szerint a napkeleti bölcsek aranyat, tömjént és mirhát vittek a kis Jézusnak, de nyilvánvaló, hogy nem ezek a szimbolikus ajándékok az igazán fontosak. A Biblia szerint látogatásukat nem is ezekkel kezdték: „bemenvén a házba, megtalálták a gyermeket, és leborulva imádták őt (Mt 2,11). Az első és legfontosabb ajándékuk a hitből fakadó tiszteletadás.

A Karácsony után ez az ünnep figyelmeztet bennünket, hogy boruljunk le az isteni szeretet misztériuma előtt, amely Betlehemben mindnyájunk számára érzékelhető módon megnyilvánult. Az, hogy az ember szereti szüleit, testvéreit, rokonait, teljesen érthető. Hogy az Isten szeret bennünket, teremtményeit, még ez is logikus. De az, hogy a Fiú, a második isteni személy, értünk emberekért, a mi üdvösségünkért emberré lesz – ez meghalad minden képzeletet.

Hogyan köszönhetjük meg az embert teremtő és üdvözíteni akaró Istennek ezt a megrendítően nagy szeretetet? Valahogyan úgy, ahogyan azt Szűz Mária, Szent József, a betlehemi pásztorok és a napkeleti bölcsek, akik „leborulván imádták őt”. Pál apostol is erre figyelmeztet bennünket: „Jézus nevére hajoljon meg minden térd a mennyben, a földön és az alvilágban” (Róm 14,11). Térdeljünk le mi is templomainkban a jászol elé és imádjuk Őt! Imádkozzunk azokért is, akik még nem találták meg Isten végtelen szeretetét, amely boldogságunk végső forrása. *Dolhai Lajos*

„Legyetek mindig derűsek. Imádkozzatok szüntelenül. Adjatok hálát mindenért, mert Isten ezt kívánja mindnyájatoktól Krisztus Jézusban. Ne oltsátok ki a Lelket, s a prófétai beszédet ne vessétek meg. Vizsgáljátok meg mindent, és a jót tartsátok meg. Mindenféle rossztól óvakodjatok.

A békesség Istene szenteljen meg titeket, hogy tökéletesek legyetek. Őrizze meg szellemeteket, lelketeket és testeteket feddhetetlenül Urunk, Jézus Krisztus eljöveteléig. Hűséges az, aki meghívott benneteket, ő majd végbe is viszi.”

Január 11 vasárnap, Urunk megkeresztelkedésének ünnepe

A mi keresztségünk

Urunk megkeresztelkedésének ünnepén önkéntelenül is felvetődik a kérdés: Urunk Jánost kérte, hogy keresztelje meg. János - érthető módon - tiltakozott. Urunknak nincs szüksége a bűnbánat keresztségére, amiért oly sokan tódultak Jánoshoz. Nekünk nem a bűnbánat keresztségét, hanem a keresztség szentségét adta Urunk.

A kevésbé gyakorló keresztény életet élők is fontosnak tartják, hogy gyermekük részesüljön a keresztség szentségében. Érzik, hogy ez belépés Krisztus közösségébe, amitől nem akarják gyermeküket megfosztani. Még akkor sem, ha ők maguk érzelmileg és formailag sem igyekeznek hozzá tartozni. Valamilyen homályos babonasággal tekintenek a keresztségre. Tapasztaltam néhány alkalommal, hogy számukra most már valóban van a gyermeknek neve.

Azonban a keresztény családok nagy többsége tisztában van azzal, hogy a keresztség sokkal több. Alapvetően szentség, vagyis maga Krisztus Urunk rendelte, és a keresztvízzel való leöntés a megfelelő szavak kíséretében döntő változást hoz az emberben.

A bevezető részek, mint a szülők kérdezése, a kereszttel való megjelölés, a szentekhez való könyörgés az önkéntes választásra, az Egyház részéről pedig a közösségbe való befogadásra utal. Az evangélium és a homília az örömhír jelentőségéről szól, amiben majd az újonnan megkeresztelt is részesül.

A gonoszlélek hatalmának megtöréséért nemcsak imádkozik az Egyház, hanem a katekumenek olajával megkeni a keresztelendőket. Jelentése: legyen ellenálló a gonosz támadásai ellen. Krisztus Urunk ismeri az embert, aki gyarló, de ismeri a gonoszlelket, amely mindenre képes, hogy az embert elcsábítsa. Ezért kell felvértezni a leendő keresztényt a támadások ellen. A keresztség megáldása elmondja, hogy ezáltal részesülünk az új életben. Krisztus Urunk részesít ebben, de hittel meg kell vallani, hogy a megkeresztelt Jézushoz akar tartozni.

Alig néhány másodperc, amíg megtörténik a nagy változás. Én megkeresztellek téged - hangzanak a szavak. Ezután már nyoma sincs az eredeti bűnnek, sőt már Isten népéhez tartozik a megkeresztelt. Ezt a nagy méltóságot a krizmával való megkenés nyomatékosan teszi. Az égő gyertya a szülők kezében már az új keresztény nagy ajándékát hirdeti: új teremtmény lett, és a kegyelem ragyogása tölti el őt.

Mindig felemelő együtt örövendezni a családdal az új keresztényért. Sokszor tapasztaltam, hogy a jelenlévő gyermekek körül állják a gyermeket tartó édesanyját. Mindent látni akarnak, és nagyon gyorsan megértik, hogy az új keresztény éppen úgy Jézushoz tartozik, mint mi mindnyájan, megkeresztelt emberek. *Verbényi István*

Uram!

Vedd életemet kezébe, és tedd veled azt, ami Neked tetszik. Ezentúl nem utasítom el magamtól sem az örömeidet, sem a nehézségeket, amiket beleszöttél az életembe. Elég, ha azt tudom, hogy minden dicsőségedre szolgál. Minden terved jó. Mert minden szeretet. Csak önmagamtól szabadíts meg!

Add, hogy hallgatagon, csöndesen belenyugodjak szent akarodba.

Akkor majd fölgyullad szívemben örömed fénye. Lángja a Te dicsőségedre lobbanjon.

Csak ezért éljek!

És töltsd be egész életemet a szeretet egyetlen gondolatával, és egyetlen kívánságával, hogy szerethesselek, nem az érdemért, nem is a tökéletesség, az erény szentségéért, hanem egyedül Érted, Istenem! Amen.

Thomas Merton

MI A BOLDOGSÁG?

Hogy mi a boldogság? Most elmesélem,
Ha ideülsz mellém, szótlánul, szépen.
Hunyd be a szemed, ne gondolj semmire,
Figyelj a lelkednek rezdülésire.
A boldogság ott mélyen, tebenned van,
Most szunnyad éppen, némán és hangtalan.
Jelre vár, hogy kinyíljon, mint a virág,
Ébredő fény, melytől más lesz a világ.
Boldogság, amikor másnak adni tudsz,
Ha békét hozol, nem szörnyű háborút.
Nem mérlegelsz, segítsz, ha valaki kér,
Megosztod, ha asztalodon van kenyér.
Mersz szeretni, hagyod, hogy szeressenek,
Letörlöd az érted hullott könnyeket.
Bízol, nyílt szívvel várod az új csodát,
Egy versben, egy dalban, ott a boldogság
A boldogságért néha szenvedni kell,
Egyszer eljön, vedd hát észre, jól figyelj!
Engedned kell, hogy szívedet mossa át,
S kezedet megfogja egy igaz barát.
Ne félj attól, hogy most talán sírni kell,
Szívedből lassan eltűnik a teher.
Hallgasd szívverésed friss, új dallamát,
Kicsiny csoda, de ez már a boldogság.

Farkas Éva

Imádság családomért, rokonságomért

Istenem, magamban vagyok. Nem vesznek körül szeretteim, mert a betegség gondját most nekem kell viselnem. Mégis most értük könyörgöm, akik távol vannak tőlem: családomért, rokonságomért, akikkel vérségi kötelékekkel kötöttél össze az életben. Mennyit tetek értem, aggódnak sorsom miatt, együttérzésük megkönnyebbülést jelent nekem. Tudom, hogy szeretnek és szeretettel gondolnak rám nehéz óráimban. Uram, most fájdalmaimat, szenvedéseimet fogadd el értük is. Az elviselt szenvedések érdeméből gazdagítsd őket is. Erősítsd őket hitükben, erkölcsükben, adj nekik bátorságot, hogy Téged soha el ne hagyjanak, Hozzád hűtlenek sose legyenek. Add, hogy betegségemből tanuljanak ők is Téged egyre inkább szeretni most és mindörökké. Ámen.

Megbocsátás

Két barát ment a sivatagban. Kirándulásuk alkalmával összevesztek, és az egyik barát képen törölte a másikat, aki megsértődött, anélkül hogy szólt volna bármit is, beleírta a homokba: "Ma a legjobb barátom lekevert egyet!" Mentek tovább a sivatagban, egy oázishoz értek, ahol elhatározták, hogy megfürödnek. Az a barát, aki kapott egy pofont, fuldoklani kezdett, de a másik kimentette. Magához térvén, kőbe véste: "Ma a legjobb barátom megmentette az életemet!" Az a barát, aki lekevert egyet, majd megmentette a másikat, megkérdezte: "Mikor megütöttelek, homokba írtad. Most meg kőbe vésted. Miért?" A másik azt válaszolta: "Mikor valaki megbánt, csak homokba szabad írunk, hogy a megbocsátás szele eltörölje a szavakat. De ha valaki jót tesz velünk, véssük kőbe, hogy senki se törölhesse el." TANULD MEG SÉRELMEIDET HOMOKBA ÍRNI, JÓSZERENCSEDÉDET PEDIG KŐBE VÉSNI!!!

Szeretett Testvéreim!

A mai nappal ismét új Advent köszöntött ránk. Az Úrjövet ideje nemcsak az új egyházi év kezdete, hanem vágyaink szerint az újrakezdés ideje is. Az örök Isten időben eljött hozzánk és most is eljön hozzánk és mindig újra meghív bennünket. Hitünket, figyelmünket és készségünket kell felajánlanunk, hogy Ő lehessen életünk öröme és teljessége.

A beköszönő Advent kínált alkalmat Ferenc pápánknak, hogy az egyetemes egyháznak meghirdesse a Szerzetesség Évét. A Szentatya nyomában ezt teszem magam is, mint a helyi egyház előljárója, amikor a Pannonhalmi Főapátság és a Pannonhalmi Területi Apátság egyházközségei számára meghirdetem a Szerzetesség Évét.

Kedves Testvéreim, érdemes Ferenc pápánk szándékát mélyebben is megismerni! A Szentatya meghívja az Egyházat, hogy egy éven át szentelje figyelmét, imáját, a Krisztust-követő élet sajátos útjára, a szerzetességre. Legyen a családról szóló rendkívüli szinódus utáni év – novembertől novemberig – a megszentelt élet, a szerzetesség éve. Ez valóban meghívás és egyúttal felhívás is, hogy törekedjünk megérteni és újra felfedezni: miként ajándék a családok, az emberi kapcsolatok törékenységének korában, az önazonosság válsága és az önérvényesítés, valamint a fogyasztói szemlélet eluralkodása idején, ha vannak olyanok, akik életüket tartós hűségben Krisztusnak szentelik, követik Őt, aki élte azt, amit imádkozott: „Értük szentelem magamat, hogy ők is szentek legyenek!

A rendalapítók és a szerzetesi hagyomány vonzásában élő szerzetesek arra törekszenek, hogy megmutassák testvéreiknek és embertársaiknak az osztatlan szív szabadságát, azaz hogy nem lemondanak a szeretetről, a családról, hanem tudatosan elfogadják a meghívást, hogy Istennek éljenek, hogy családjuk Isten népe legyen, otthonuk pedig az egyházi közösség. Példát mutathatnak arra, hogy a szeretet szabadságával legyőzhető a fogyasztói társadalom sodrása, és az önként vállalt egyszerű életforma életre szólóan lehetővé teszi, hogy az ínséget szenvedők és kitaszítottak mellé álljanak. Ugyanebben a szabadságukban készségesen együtt akarják a jót, a közjót szolgálni a sikerközpontú és önérvényesítést hirdető világban. Meghívásuk erejében életre szólóan elkötelezett hűséggel munkálkodnak Isten Országáért, testvéreik örök üdvösségéért, és hogy életük vallomás legyen: „Hiszem a holtak föltámadását és az örök életet.”

Ferenc pápa szeretné, ha felfedeznék mindannyian, hogy miként ajándék a megszentelt élet az Egyház számára, milyen feladatot és felelősséget jelent. A szerzetesekben pedig minden törékenységük, megkísértheletőségük ellenére ébredjen bátorság, új erő, hogy felismerjék: ők Isten rendkívüli szeretetének hordozói és jelei. Éppen a vágyakozásban, az Istenre irányultságban, isten-szomjúságban való hűségük vállalásával utalnak az örök életre, a mennyek országára, amely mindannyiunk eljövendő élete, hazánk, ahol már "nem nőülnek és férjhez sem mennek, hanem Isten lesz minden, mindenben". (Mk 12,25 és 1Kor 15,28)

A szerzetesség életstílusa a keresztyén misztérium végső feladatára emlékeztet. Olyan korban élünk, amikor sokakban uralkodik a bizonytalanság, hiányoznak a távoli jövőbe mutató tervek, amikor törékeny a remény. Homályos a jövő, mert világunkban „eltűnni látszanak Isten nyomai” (VC 85). A szerzeteséletnek indíttatásától fogva állandó végső célra, Istenre mutató irányultsága van: arról tanúskodik a történelemben, hogy egyszer minden remény végérvényesen céljához ér.

Kimondatlanul is azt az egyháztörténeti tapasztalatot tudatosítja bennünk a Szentatya, hogy az Isten iránt elkötelezett élet erőt és lendületet ad az Egyház megújulásához. A „Krisztus szeretetének semmit elébe nem helyező” szerzetesség az Egyház minden tagját ösztönzi, hogy lankadatlanul teljesítse keresztyén hivatását. Mivel pedig Isten népének itt nincs maradandó hazája és az eljövendőt keresi, a szerzetesi állapot, amely követőit jobban fölszabadítja a földi gondoktól, jobban kinyilvánítja minden hívő előtt az eljövendő Isten Országát. A szerzetesség örök példa a keresztyén adventi életstílusára. Megtapasztaltuk Isten üdvösségét, de még reménységben várjuk annak beteljesedését.

Szeretett Testvéreim! Szívából kívánom nektek, hogy a ma kezdődő Advent legyen a hitnek, a figyelemnek az időszaka, amikor mi bencés szerzetesek is szeretnénk megújulni vállalt életformánkban, hogy Istent és Benneteket még odaadóbb szeretettel szolgálhassunk. Kérlek Benneteket is, Testvéreim, imádkozzatok értünk, szerzetesekért, hogy ezt meg is tudjuk tenni.

Így jussunk el Karácsony szent ünnepére, és legyen az Mindnyájatok számára az öröm, a béke és a gyógyulás forrása!

Asztrik főapát

Pannonhalma, 2014. november 30.

Az almafa és a bogáncs (mese)

Amikor az almák megértek, jöttek az emberek, és leszedték őket a fáról. Az almafa mellett bogáncs nőtt, amely nagyon megkedvelte az almafát.

- Ostoba világ! Te egész éven át robotolsz, virágot bontasz, gyümölcsöt hozol, aztán jönnek az emberek, leszedik az egész termést, és még panaszkodnak is. Épp most hallottam, amint az egyik azt mondta, hogy ebben az évben túl kevés alma termett rajtad. Hallatlan! Miért hagyod, hogy kibabráljanak veled? Nézz rám! Nem hozok virágot, termést sem, békén is hagynak.

Az almafa így válaszolt:

- Nekem erről más a véleményem. Virágba borulni és gyümölcsöt hozni a legnagyobb élvezet számomra. Ettől van értelme és értéke az életnek. Egyébként az emberek gondoskodnak rólunk almafákról, óvnak, ápolnak bennünket, hogy ősszel elégedettek legyenek a termésünkkel.

- Való igaz, merőben más a véleményünk - mondta a bogáncs. - Nem könnyű jobb belátásra bírni az ostobát. De hát éljen ki-ki a saját elképzelése szerint! Nekem nincs gondom másokkal, és attól sem félek, hogy bárki munkára kényszeríthetne. Az emberek tisztában vannak velem, hogy tudok vigyázni a bőrömről!

Az eszmecsere ezzel bezárult. Néhány nappal később emberek jöttek, kigyomlázták a bogáncsot, s még körültekintőbben gondozták az almafát. (Csan Lu)

Jean Vanier: Szeretet

„A segítségre szoruló, megsebzett ember szeretetet igényel. Nem csaphatjuk be, nem játszhatunk vele. Nem nyugtathatjuk meg lelkiismeretünket azzal, hogy »néhány kedves szót« szólunk. Szorongása arra kényszeríti az ilyen embert, hogy a hitelest várja el tőlünk. Ha nem felelünk meg várakozásának, abban újabb bizonyítékot fog találni arra, hogy ő semmit sem ér, hogy léteznie sem volna szabad, hogy a világ pokol, hogy a társadalom képmutató, hogy a szeretet nem létezik, hogy nincs semmi remény. Akkor még mélyebben bezárkózik szorongásába, haragjába, kétségbeesésébe.

Szeretni: milyen elkoptatott szó ez!

Valakit szeretni

– annyi, mint valóban érdeklődni iránta, odafigyelni rá.

– annyi, mint tisztelni őt úgy, ahogy van: sebeivel, sötét zónáival, szegénységével, de ugyanakkor a benne lévő lehetőségekkel s talán rejtőzködő adományaival együtt;

– annyi, mint hinni benne, kibontakozó képességeiben, akarni, hogy fejlődjék;

– annyi, mint valami bolond reménnyel nézni rá: »nem vagy te kétbalkéz, sok minden lehet még belőled, sok jót tehetsz még, én bízom benned«;

– annyi, mint örülni a jelenlétének, szíve szépségének, még akkor is, ha az egyelőre nemigen mutatkozik meg;

– annyi, mint késznek lenni arra, hogy mély és tartós kapcsolatokat teremtsék vele, bár tapasztalom, hogy sok benne a gyöngöseség, sérülékeny, és könnyen úrrá lesz rajta a lázadó indulat vagy a csüggedés.

Gyakran megesik, hogy csak akkor érdeklődöm valaki iránt, ha érzem, hogy valamit javára tehetek, és így megerősödik bennem az az érzés, hogy jótékony ember vagyok. Ilyenkor valójában önmagam szeretem. Egy önmagamról kialakított kép megvalósításán fáradozom. De ha az a másik személy zavart kelt bennem, ha kihoz a sodromból, akkor gátakat emelek önmagam védelmére. Könnyű szeretni valakit akkor, amikor ez beleillik saját életmenetembe, megerősíti bennem azt a tudatot, hogy hasznos vagyok, hogy sikereket érek el. Az igazi szeretet egészen mást jelent. Ahhoz annyira ki kell lépnem önmagamból, hogy szívem átvegye a másik szívének ritmusát, hogy az ő fájalmát sajátomként éljem át.

NÉZD MEG JÓL E KETTŐT, ÉS DÖNTS BELÁTÁSOD SZERINT!

Küzdj!	Szeretlek!
Felelj meg!	Jöhetsz, ahogy vagy
Csak magadra számíthatsz!	Törődnék veled.
Az a tiéd, amit megszerzel!	Hiányzol.
Próbálj ki mindent!	Tudom, mire vágysz.
Bulizd szét az agyad!	Ünnepelj velem.
Győznöd kell!	Velem győztes vagy.
Találj egy utat!	Én vagyok az Út.
Nincs teljes igazság!	Én vagyok az igazság.
Az élet csak Illúzió!	Én vagyok az Élet.
Válj istenné!	Csak nézz rám.
Légy tökéletes!	Elveszem bűnödöt.
Keresd önmagadat!	Ismerj meg.
Valósítsd meg önmagadat!	Kövess engem!
A VILÁG	JÉZUS

Aki szeret téged

**az minden nap arra törekszik,
hogy boldoggá tegyen!**

Közelebb, közelebb, Uram, hozzád!
Boldogan ölelem keresztedet át.
Édes lesz az nekem, hisz te fogod kezem.
Közelebb, közelebb hozzád, Istenem!

Ha vándorutamon a nap leszáll,
Nyugtot fáradt fejem csak nálad talál.
Álmomban rebegem, ó emeld a szívem:
Közelebb, közelebb hozzád, Istenem!

Lépcsővel álmodom, hozzád vezet,
Kegyelmed fölsegít azon engemet.
Angyali szózat hív, repes feléd a szív,
Közelebb, közelebb hozzád, Istenem!

Tövises szűk úton a mennybe fel,
Vándorló gyermeked bizton jut majd el.
Angyalok szárnyain segíts, segíts nekem.
Közelebb, közelebb hozzád, Istenem!

Repeső szárnyakon, felhőkön át,
A csillagok fölé, fel, Uram, hozzád.
Melletted a helyem, ó emeld a szívem.
Közelebb, közelebb hozzád, Istenem!

Tudom, ha arcodat megláthatom,
Végetér majd akkor sok-sok bánatom.
Sóhajom végszava e hű ima legyen!
Közelebb, közelebb hozzád, Istenem!

Életem ott van Isten tenyerén, azért nem félek én. Bármi fáj nekem, mosolyog a szemem. Száz jajszó között is bízom vakon, hitem fel nem adom. Rám törhet vadul ezer baj, veszély, Isten így szól: ne félj! Miért is, mitől is félhetnék én az Isten tenyerén!?

B ékés álmainkba ne csalódjunk soha
O ltalmazzon minket angyalok mosolya,
L elkünkben béke és szeretet virítson,
D üh és gaz álnokság meg ne szomorítson.
O stoba szólamra ne hajoljon szívünk
G azdagság kísérje minden vidám léptünk,

Ú tjaink vigyenek igaz célunk felé
J övendőnk munkája ne váljon keresztté.

É jszaka pompásan ragyogjon csillagod
V eled lehessen amikor csak akarod,
E gymásra találjon most minden kereső,
T ársával éljen minden egymást szerető.

K özösen tegyük szebbé ezt a világot
Í zleljünk már most mennyei boldogságot,
V áljon minden titkos szép álmunk valóra,
Á ldott legyen minden együtt töltött óra.
N evetni tudjunk és őszintén örülni
O dvas idő fogát messze elkerülni,
K eveset mondok végül, de szépet:

Isten éltesse mindazokat, akik ebben a hónapban ünneplik név és születésnapjukat!

Az **egyházadó** (egyházközségi hozzájárulás) a templomot segíti. Milyen jó volna, ha támogatnánk egyházközségünket!
Számamlaszámunk: **11718000-20382870** Csekken is fizethető! Csekk a templom bejáratánál található

Készüljünk a szentmisére

Vasárnapi olvasmányok

1. csütörtök: Szűz Mária Isten anyja

Szám 6,22-27; Gal 4,4-7; Lk 2,16-21

4. vasárnap: Karácsony 2. vasárnapja

Sir 24,1-2.12-16; Ef 1,3-6.15-18; Jn 1,1-18

6. kedd: Vízkereszt

Iz 60,1-6; Ef 3,2-3a.5-6; Mt 2,1-12

11. vasárnap: Urunk megkeresztelkedése

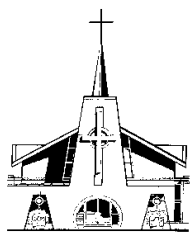
Iz 42,1-4.6-7; ApCsel 10,34-38; Mk 1,7-11

18. vasárnap: Évközi 2. vasárnap

1Sám 3,3b-10.9; 1Kor 6,13c-15a.17-20; Jn 1,35-42

25. vasárnap: Évközi 3. vasárnap

Jón 3,1-5.10; 1Kor 7,29-31; Mk 1,14-20

Árpád-házi Szent Margit Plébánia liturgikus lapja. 1182 Budapest Fogaras u. 16.

Telefonszám: 292-46-63; Faxszám: 297-54-17; www.szentmargit.hu

A plébánia e-mail címei: ibenke@mail.interware.hu; fogaras4@t-online.hu

Bankszámlaszám: 11718000 – 20382870 (OTP Bp. XVIII.)

Felelős szerkesztő: Benke István c. apát, plébános